

Er zijn in je leven gebeurtenissen die heel belangrijk zijn. Als je er op terug kijkt dan zeg je: dat is ingrijpend geweest voor het verdere verloop van mijn leven. Het zijn als het ware markeringen op mijn levenspad.

Dat kan om een keuze gaan voor een opleiding of je grote liefde, of het krijgen van kinderen, of een bijzondere ontmoeting die je geraakt heeft. Soms kan dat ook bij droevige momenten zo werken. Zo heb ik iemand voorbereid om katholiek te worden die door het meemaken van de uitvaart van haar opa op dat spoor is gezet.

De doofstomme man in het evangelieverhaal van vandaag maakt ook zo'n te markeren moment mee als hij Jezus ontmoet en door Hem genezen wordt. Hierdoor veranderd zijn leven totaal. Hij kan weer deelnemen aan de maatschappij en is niet bij alles meer afhankelijk van anderen.

Zo heeft ook Maria een belangrijk moment meegemaakt, een moment om te markeren. Maria wiens geboortedag wij vandaag op 8 september vieren en wiens naam onze parochie draagt.

Toen ze 14 of 15 jaar was, kwam een engel van God haar vertellen dat ze zwanger zou worden van een kind die Zoon van de Allerhoogste zou worden genoemd en die de redder van de wereld zou worden. Die boodschap, die roeping, zou de rest van haar leven bepalen.

Zij heeft zich overgegeven aan die roeping. Heeft ja gezegd tegen iets wat ze amper kon bevatten. Omdat ze vertrouwde op God, geloofde dat het goed was wat Hij voor plannen had met haar.

Ook andere Bijbelse personen hebben momenten meegemaakt waarop hun leven een totaal andere wending nam. Denk aan Paulus die eerst een fanatieke Schriftgeleerde was van de Joodse wet en dan, door een ontmoeting met Jezus van zijn paard valt, zich bekeert en daarna een van de meest bekend verkondigers wordt binnen het christendom.

Als mensen iets soortgelijks meemaken noemen we dat een Paulusroeping. En daarnaast heb je een Samuelroeping. Samuel die al voor zijn geboorte door zijn moeder aan God werd toegewijd en opgroeide in de tempel en een profeet van God werd.

Zelf voel ik me het meest verwant met de roeping van Maria, omdat die plaatsvond op de grens van kind naar volwassenheid. Ik heb zelf zo rond mijn 15de ook een roeping gevoeld, om mij in te zetten voor de kerk.

Ik dacht eerst dat dat als priester was. Maar gaandeweg heb ik ontdekt dat mijn eerste roeping het huwelijk is en wel heel specifiek met mijn lieve Susanne. Samen met onze drie prachtige dochters zijn we heel gelukkig. En vanuit dat geluk kan ik mijn tweede roeping vervullen: werken in de kerk

Dat doe ik nu al 21 jaar waarvan 10 met en voor u, in Ouderkerk en Amstelland, intussen binnen de heilige Mariaparochie. Met veel voldoening. Want ik mag dicht bij mensen staan op belangrijke momenten van hun leven, soms zelfs momenten die markeringen zijn voor de rest van hun leven.

Ik mag werken in het pastoraat, in samenwerking met collega's en in dienst van een God die genezend wil zijn, ons moed insprekt, zoals in die eerste lezing naar voren komt. Een God ook die ons oproept om lief te hebben zoals Jacobus ons voorhoudt in zijn brief.

En nu ben ik geroepen om op een andere plek te gaan werken. Dat voel ik zo: als een roeping. Hoeveel vragen ik en anderen daar ook bij kunnen hebben. Het gaat niet buiten God om.

Een roeping die niet alleen mij beroert, maar mijn hele gezin. Want ook zij zijn betrokken geraakt bij mijn pastorale werk. In wat ze doen en meemaken, in de pastorie en in de kerk. Ieder draagt zijn steentje bij.

Deze nieuwe plek is een verandering voor ons als gezin én voor de mensen waarvoor ik pastor mocht zijn en met wie ik pastor mag zijn. Achteraf zullen we deze verandering ook benoemen als een moment om te markeren. Een verandering die enerzijds pijn doet vanwege het afscheid en anderzijds weer nieuwe uitdagingen toont.

Als ik tenslotte iets mag meegeven aan u, dan is dat de oproep om in alle omstandigheden van je eigen leven en van wat we meemaken in onze kerken te blijven vertrouwen op God die ons nabij is, juist ook op die te markeren momenten van ons leven. Dat is niet altijd makkelijk. Maar als we werkelijk geloven dat, wat de Bijbel ons voorhoudt, God liefde is, is dat dan niet telkens het proberen waard? Amen.